

HEYT

⁵⁷ Benim payım RAB'dir

Senin sözlerini tutarım, dedim.

Bu ayet tek umudu RAB olan bir kişinin (Ağıtlar 3:24) *adağı (yemini, adanmışlık duası)* olarak karşımıza çıkıyor. Gerçek sevinci RAB'de bulan bir kişi, tapınakta RAB'bin huzuruna çıktığında başka ne söyleyebilirdi ki?

Eğer bu dünyadaki yaşamı sadece bu dünyaya göre yaşamıyorsanız, eğer gerçek yaşamın Tanrı'da olduğuna bakarak yaşıyorsanız, eğer göksel değerlerin ardından giden bir yaşam istiyorsanız (Koloseliler 3:1), Tanrı'ya başka ne övgü sunabilirsiniz ki?

Mezmunurcu buradaki övgüsüyle *"beni RAB'den başka hiçbir şey tatmin edemez"* demiş olmaktadır. Bu ifade aynı zamanda halkını kurtaran Tanrı'yı *"başlangıç ve son"* olarak tanımayı da kapsamaktadır (İşaya 44:6 krş. Vahiy 1:8; 21:6).

Mezmunurcu böyle bir güven ile *"senin sözlerini tutacağım, sözlerini yerine getireceğim"* diyor; açıkça kendine değil de başlangıç ve son olan RAB'be güvenmektedir. Tanrı'nın vaatlerine olan sadakatini bilen bir kimse olarak kendi payının RAB olduğunu açıkça ilan edince, Tanrı'nın Sözleri'nde, kendi payında ve kasesinde kutsal bir miras olduğunu iyi anlamıştır.

Belki bunları biliyorsunuz, belki bu ayeti okuyunca siz de benzer şeyler düşündünüz. Ama pratikte bu ayet sizin yaşamınız için ne ifade etmektedir? *"Ya RAB, ağızıma bekçi koy, dudaklarımın kapısını koru, yüreğim kötülüğe eğilim göstermesin, suç işleyenlerin fesadına bulaşmayayım..."* diyerek (Mezmunur 141:3-4), RAB'bin bütün sözlerini adanmışlıkla yerine getirmeye hazır mısınız? Ya da her güne *"payım RAB'dir"* düşüncesine dayanarak başlamak için Tanrı'dan lütuf dileyerek yeni bir başlangıç yapamaya ne dersiniz?

Dua: Benim payıma düşen sensin, ya RAB, sözlerini yerine getireceğim, dedim...
(Mezmunur 16:5; 73:26, Luka 16:19-31)

⁵⁸ Lütfunu bütün yüreğimle diledim,

Sözüne göre bana acı.

Mezmunurcu bu ayette Tanrı'nın yüzünü görmeye yönelik bir tutkuyla (lit. *Bütün yüreğimle yüzünü diledim*), Tanrı'ya yönelik özlem dolu bir açlıkla yüreğinin arzusunu dile getiriyor (Mezmunur 105:4; 119:135). Tanrı'ya, *"açlığımı yüzünü aramakla yatıştır"* diyerek yaklaşıyor.

Ancak Tanrı'nın lütfunu tatmış bir kişi bu denli bir açlık ve susuzlukla yakarabilirdi –çünkü lütfu tatmadan onu bilemezdi ve isteyemezdi.

Bu Mezmunur boyunca Tanrı'yı ve sözlerini derin düşünen biri karşımıza çıkıyor. Böylece lütuf edilmiş olmanın değerini bilen, Kutsal Ruh'un bağışladığı pak kılınma, yenilenme gibi armağanları almış olmanın verdiği alçakgönüllülükle dua eden bir kişinin, hassas kılınmış bir yürekten taşan yakarışına tanık oluyoruz. Tanrı ile böyle derin bir diyalog içinde olmak,

Tanrı'nın huzurunda dururken sonsuz yaşamdan, dirilişten, karşılıksız olarak bağışlanmış olmaktan zevk alma tecrübesini getirecektir. Bu da Tanrı'ya yönelik böyle bir tutkunun duada açığa çıkması ile belli oluyor.

Hristiyanlar olarak Tanrı Sözü'nün sonsuzluğunu, değişmezliğini akli bir düzeyde kabul ediyoruz. Ancak Tanrı'nın Sözü'nün değeri üzerinde çok azımız bu denli derin düşünmüş, bu denli takdir ve şükranla bu armağanları (*kısmen de olsa*) kavrayabilmiştir.

Günahı ve günahlı olduğunu iyi anlayan biri, lütuf edilmeye muhtaç olduğunu da bilir. Bu yüzden mezmurcu merhamet dileniyor. Tanrı'nın acımasını bekleyen bir yürekle Tanrı'nın yüzünü arıyor. Bağışlanmak bir iyiliktir, günahların affedilmesi bir lütuftur, merhamet edilmek bereketlenmektir. Böylece gördüğümüz şudur ki, imanla birlikte Tanrı bilgisi ve Tanrı sevgisi duada birleştiği zaman, günahına rağmen Tanrı'nın yüzünü arayan bir cesaret ortaya çıkar.

Sizler dualarınızda Tanrı'dan bir şeyler almak için O'nun eline mi bakıyorsunuz yoksa O'nun yüzünü mü arıyorsunuz?

Dua: Bütün yüreğimle sana yakardım, lütfet bana, sözün uyarınca...
(İbraniler 10:22, Efesliler 3:12)
(Mezmur 27:7-9; 4:6, Vahiy 7:10)

⁵⁹ Yollarımı düşündüm,

Ve ayaklarımı tanıklığına döndürdüm.

Tanrı Sözü ile meşgul olmak (*okumak, araştırmak, derin düşünmek, dua etmek...*), kişiyi bu denli kendisi ile meşgul olmaya yönlendirirse, ortaya güzel bir ürün çıkar. Bu ayette mezmurcunun bize göstermek istediği şey, "*Tanrı Sözü öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır*" diyet ayete (II.Timoteos 3:16) sanki bir referans oluşturmaktadır.

Mezmurcunun Tanrı Sözü'ne bakışı, kendi içsel dünyasına bakışın temeli oluyor. Böylece sözün ne dediğini alıp kendi yollarına bakan kişinin Tanrı'yı hoşnut eden bir şekilde nasıl dönüştüğünün tanıklığını vermektedir.

Tanrı Sözü'ne bakmak, gideceğiniz yolu ve yönü belirlemek için bir dönüm noktası olması gerekiyor. Daha üstün bir yaşamı özlemek, yani sonsuz yaşamı özlemek, Kutsal Yazılar ile birlikte çalışan Kutsal Ruh'un içsel aydınlatışı sebebiyledir. Kutsal Yazılar'a iman ve aydınlanış arayarak bakanlar, göksel yaşamın paklığında ve esenliğinde yürümek için yollarını Mesih'in yollarına döndüreceklerdir.

Bu ayette mezmurcu, okuyucularını daha azı ile yetinmeden, benliği ve dünyasallığı çarmıha gererek –eski yollardan dönerek, kişinin Mesihsel bir değişim ve dönüşümünün Tanrı'da mümkün olduğunu görmesini istiyor.

Kutsal Yazılar'a başkalarını eleştirmek için bakan kimselerin aksine, mezmurcu Kutsal Yazılar'a kendi yollarındaki yanlışları görmek için bakıyor. Bir anlamda bu kişi kendisini

başkalarıyla değil, kendisini Tanrı'nın standartları ile kıyaslayarak yenilenmeyi arıyor. Ne soylu ve ne alçakgönüllü bir bakış açısı...

Bereketlenmiş bir yaşam (1-2) birçokları için cazip görünse de, bunun için sorumluluk almaya ve mezmurcu gibi sorumluluklarına sahip çıkmaya siz de hazır mısınız? Bilgelikle düşünmek ve buna göre eyleme geçmek için bu ayet içsel dönüşümünüzün ilk basamağı olabilir...

Dua: Tuttuğum yolları düşündüm, senin öğütlerine göre adım attım...
(Luka 15:17-20, II.Korintliler 13:5)

⁶⁰ Emirlerini tutmak için

Çabuk davrandım ve gecikmedim.

Eğer bir kimse Tanrı'ya düşünmeden yaşıyorsa; ölümü, sonsuz yaşamı, son yargıyı da düşünmeden yaşıyordur. Ama kendi yollarını (59) düşünüp tartan biri ne yapar, ne yapmalıdır? Emirleri ve yasakları uygulamak için, yolunu ve düşüncesini değiştirmek için beklemeden hemen uygulamaya geçer (*hemen uygulamaya geçmelidir*).

Genelde insanlar öfkelenmekte ve günahlı işlere bulaşmakta çabuk davranırlar. Genelde hakkımızı savunmak için hızlıyızdır. Ancak eski yollardan tövbe etmek, eski Adem'i gömmek ve Tanrı'nın gerçeğine adanmışlıkla bağlanmak konusunda çabuk değildir. Mezmurcu tam da bu duruma eğiliyor. Başkalarının değişmesini beklemeden kendisi değişmek için çabucak girişimde bulunuyor.

Genelde başkalarında gördüğümüz hatayı ve eksikliğini unutuyoruz; ama kendi hata ve eksikliklerimize karşı kör gibi oluyoruz. Bazen ortada olan kötü ya da yanlış bir durumda, az da olsa kendi payımız olduğuna dikkat etmiyor ve şartları suçluyoruz: "*ailem şöyle olsaydı ben bu durumda olmazdım, patronum şöyle olsaydı daha iyi işler yapardım...*" Ancak öğrendiğimiz her gerçek hemen bizim harekete geçmemiz için öncelikle bizi sorumlu kılıyor. Başkalarının adaletsizliğinden mi rahatsız oluyorsunuz, öncelikle her durumda ve herkese karşı adil olmak sizin sorumluluğunuzdur. Yani kelam sizi hemen harekete geçmeye davet ediyor.

Etrafınızdaki dünyanın kötülüğü karşısında ne yapıyorsunuz? '*Hiçbir şey değişmez*' diye mi düşünüyorsunuz yoksa Müjde'yi çekici kılmak ve Mesih'in özgürlüğünü, kurtuluşunu şifasını görünür kılmak için mi çalışıyorsunuz? Şartların veya zamanın size göre uygun olup olmamasını düşünmek yerine her durumda Mesih gibi olmak sizin zorunluluğunuzdur (II.Timoteos 4:1-2); her durumda imana ve imanlı sorumluluğuna sahip çıkmak üzere ayık olmak ve girişimde bulunmak sizin sorumluluğunuzdur (II.Timoteos 4:5).

Bilmek ve davranmak arasındaki farkı iyi düşünün... Bilmek ve davranmak konusundaki yavaşlık, sizce de günahın çoğalmasına, gururun güçlenmesine, sevginin soğumasına sebep olmuyor mu?

Dua: Buyruklarına uymak için elimi çabuk tuttum, oyalanmadım...
(Luka 9:59-60; 9:61-62)

61 Kötülerin ipleri beni sardı;

Senin yasanı unutmadım.

Kötü kimseler kötülüklerini güçlendirmek için işbirliği halinde Tanrı halkına saldırdığında ne olur? Tanrı halkı Tanrı'nın Yasası'na sarılır.

Eğer mezmurcu gibi, bir şeyin kötü olduğunu biliyorsanız, o kötü şey karşısında elinizde doğru (kutsal, adil) bir şey olması gerekir. Aksi halde kötülerin kötülüğüne siz de bulaşmış olursunuz.

Günahın, kötülüğün, kıskançlığın, nefretin ve iftiranın karşısında sizin sarılabileceğiniz neyiniz var? Her türlü ruhsal baskı ve her türlü fiziksel saldırı karşısında sizin dayanabileceğiniz neyiniz var? Barışın ardından gidecekseniz (Matta 5:9) bunu kötülerin yöntemiyle yapamazsınız (Mezmunur 34:14). Günahla mücadelede Tanrı'nın Sözü'ne dayanmalı ve Mesihsel bir tanıklık (Galatyalılar 5:22) vermek için gayretli olmalısınız (Markos 9:50).

Diğer yandan Yasa'nın (Tanrı Sözü'nün, Tanrı yolunun) gücüne bakın; kötülerin kötülüğüne rağmen mezmurcu Tanrı Sözü'nden ayrılamıyor. Diğer bir açıdan bakarsak, kötülerin kötülüğünün gücü mezmurcuyu Tanrı sözünden ayırmaya yetmiyor (krş. Romalılar 1:16, I.Korintliler 1:18).

Diğer yandan işbirliği ve güç birliği halinde kötü inşaların Tanrı halkına saldırması karşısında Tanrı halkı ne yapmalıdır? Elbette Tanrı Sözü'ne sarılmalıdır ama hepsi bu kadar değil... Tanrı halkı birlik ve paydaşlık içinde yaşadıkça, dünyanın gözüne Mesih daha da güçlü bir şekilde görünecektir (Yuhanna 17:20).

Yalnızlıktan ve dolayısı ile teşviksizlikten siz nasıl kaçınmaya çalışıyorsunuz? Adaletsizlikler veya her tür kötülüğün sebep olduğu acı, üzüntü, kayıp gibi durumlara rağmen Tanrı Sözü'nden teşvik alabilenler yaralarına şifa bulacaklardır. Mezmurcu gibi Kutsal Yazılar'a dayanmazsınız, birlik ve paydaşlık yaşamında da güçlü bir şekilde devam edemezsiniz...

Dua: Kötülerin ipleri beni sardı, yasanı unutmadım...

(Romalılar 12:17-21, I.Petrus 3:9, Matta 5:43-48)

62 Gece yarılarında sana şükretmeğe kalkarım,

Adil hükümlerin için.

(Kötülerin tuzaklarına rağmen (61) mezmurcunun ölmediğini, halen yaşadığını anlıyoruz.)

Siz hiç Tanrı'ya şükretmek için gece yarısında uykudan kalktınız mı? Bir kimse nasıl bir tutku ve heyecan ile gece yarısı şükretmeye kalkabilir? Elinizin altında duran Kutsal Kitap'ın sizi bu kadar heyecanlandığı hiç oldu mu? Tanrı Sözü'nün değerini bilmek ve Mesih'te nasıl özel bir halk olduğunu bilmek bu sorunun cevabı olabilir (Tesniye 4:8 Mezmunur 147:19-20). Ancak bundan daha ötesi de söz konusudur *(Tanrı'nın halkının kurtarmak için yaptığı işlerin farkında olmak –Çıkış 12:29).*

Mezmunun bu denli şükran dolu yüreğinden ne öğrenebiliriz? Acaba bu kişinin hiç korktuğu bir şey yok mu; ya da geleceğe dair endişesi ya da yarın için bir kaygısı ya da bazı kayıpların yarattığı üzüntü ya da gerek kendisinin uğradığı gerekse toplumda gördüğü haksızlığın kederi bu kişide yok mu diye düşünebiliriz. Muhtemelen bu kişi dünyadaki hemen her insan gibi farklı olumsuz durumlarla karşılaşmıştır. Ancak mezmurcu burada yalnızlığın, karanlığın, korkunun, bilinmezliğin üzerine övgü ve şükranla gidiyor (Mezmun 91:1-10).

Dünyada bizim istemimiz dışında gerçekleşen, doğrudan veya dolaylı olarak bizi etkileyen kötü şeylerin olması kaçınılmazdır. Unutmayalım ki, mezmurcu da bu dünyada yaşayan bir karakter olarak karşımıza çıkıyor. Bu kişi de Adem'in bize bıraktığı dünyada yaşıyor; bizler gibi, Mesih'in gelip hizmet ettiği bu dünyada yaşıyor. Ancak kendi istemi dışında bile olsa, kendisinin değiştiremeyeceği durumlar karşısında bile olsa, kendi zayıflığının farkında olarak gerçek değişimin ve köklü bir şekilde yenilenmenin Tanrı'da mümkün olduğunu görüyor olmalı ki, doğmak üzere olacak olan gün ışığını sanki kendisi uyandırabileceği gibi gecenin karanlığında heyecanla kalkıp Tanrı'ya tapınma, övgü ve şükran sunuyor.

Açıkçası bu kişi bu dünyada yaşayan biri olarak, diğerlerinden tek bir farkla ayrılıyor; mezmurcu bu dünyadaki şimdiki zamana, göksel yerlerde oturarak bakmaktadır (krş. Elçilerin İşleri 16:25).

Bir yenilgi veya bir kayıp yaşadığınızda; bir tehlike ile yüzleştüğünüzde veya bir haksızlık ile uğraşmak durumunda kaldığınızda veya beklenmedik bir felakette veya gücünüzün tükendiği veya gücünüzün üstünde bir durumla yüzleştüğünüzde sizin övgü ve şükranınız seheri (Mezmun 108:2) uyandırmaya hazır mıdır?

Dua: Doğru hükümlerin için gece yarısı kalkıp sana şükrederim...

(Luka 6:12; 22:45-46)

(Yuhanna 4:34 krş. Efesliler 6:18)

⁶³ Ben bir yoldaşım bütün senden korkanların

Ve koşullarını tutanların.

Günahtan ayrılmış bir yaşam kendisini kutsalların topluluğu ile birlik ve paydaşlık içinde olmakla belli eder; iman ve sevgi bu yolla korunur ve güçlenir (Mezmun 1:1). Tanrı Sözü'ne ve Tanrı'ya bağlılık, birliktelik yaşamı ile güçlenir. Bu yol aynı zamanda imanı bir savunma gibi dünyaya görünür ve beğenilir kılar.

Burada kim olduğunu bilen, kime ait olduğunu bilen; kime ve neye inandığından emin bir kişinin tercihini görüyoruz. Gece yarısında Tanrı'sına övgü sunan (62) mezmurcunun, Tanrı halkına teşvik ve teselli taşıyan bir yönü olması kaçınılmazdır. Diğer yandan imanlı kişi Tanrı'nın kendi yaşamında ne yaptığını paylaşmak ister (*Rab'bin senin için neler yaptığını, sana nasıl merhamet ettiğini onlara anlat –Markos 5:19*). İmanlı kişi aynı zamanda Tanrı'nın başkalarının yaşamında ne yaptığını duymak ister. Çünkü yoldaşını tanımak ister; çünkü imanlı kişi dostlarının RAB'de nasıl büyüdüğüne dikkat etmek ister (I.Yuhanna 1:3). Neden

böyle düşünür? Çünkü *“Melekler bile bu gerçekleri yakından görmeye büyük özlem duyarlar.”* Çünkü meleklerin insanlar gibi tövbe ve iman tecrübeleri yoktur; ve melekler imanlı bir insana baktığında *‘Mesih’teki dönüşümün nasıl bir tecrübe olduğunu’* anlamak isterler.

Kişinin Tanrı’ya yönelik sevgisi, Tanrı halkına yönelik sevgi ile ifade edilir (I.Yuhanna 4:20). Başka bir ifade ile, Tanrı ile kelami bir ilişki içindeyseniz, bu durum Tanrı halkına yönelik sevgi, merhamet, yardımlaşma, bağışlama gibi şekillerle kendisini belli eder. Çünkü Tanrı halkı ile problem yaşayanlar ise, özünde Tanrı ile ilişkilerinde problem yaşayan kimselerdir.

Kötülerin koalisyon halinde Tanrı halkına saldırmaları (61) karşısında imanlı kişinin Tanrı halkıyla birlik ve paydaşlık içinde olması gerekmez mi? Birlik ve paydaşlığı korumak ve savunmak için lütufkar bir iman yaşamı içindeki yerinizi doğru bir şekilde koruduğunuzdan emin misiniz?

Dua: Dostuyum bütün senden korkanların, koşullarına uyanların...
(II.Korintliler 6:16-17, Meseller 13:20)

64 Ya RAB, yeryüzü sevginle doludur;

Kanunlarını bana öğret.

Tarih boyunca köleliği, çölü, sürgünü, savaşı, pek çok zorluk ve baskıyı yaşamış olan Tanrı halkının, Mesih’in gelişine kadar olan tüm zamanlar boyunca Tanrı’nın sevgisine ve kanunlarına bakıp bunları düşünmeleri ve buna göre işlemeleri için vahiy edilmiş sözlerdir... Düşündürücü olduğu kadar ve bir o kadar da teşvik edici değil mi?

İnsanın ihtiyacı olan sevgiyi dünyada başka hiçbir yerde bulunamayacak bir şekilde Tanrı’da araması, umut dolu bir yürekle kutsal vaatlere bakmasından (Tesniye 9:5, Çıkış 32:13 krş. Luka 1:54-55) başka ne sebeple olabilir ki?

Sıkıntıların, zorlukların, tuzakların, baskıların olduğu bir dünyada, sizler zor zamanlardan geçerken esas ihtiyacınızın Tanrı sevgisi olduğunu ve dünyanın yaraları için şifanın Tanrı’nın sevgisi olduğunu hatırlayabiliyor musunuz? Bunun için dünyaya baktığınızda Tanrı’nın sevgisini görebilmeniz lazım; Tanrı’nın kanunlarına baktığınızda Tanrı’nın sevgisini görmeniz lazım (Mezmur 19:1-6 krş. 19:7-11).

Zayıfken, muhtaçken kurtarılmış ve lütuf edilmiş olduğunu bilen (Tesniye 7:7-9), kalabalık olduğu için değil, Tanrı’nın gücü üzerlerinde görülsün diye seçildiğini bilen bir halk (İşaya 51:2, Luka 12:32) böyle dua etmelidir: bu dünyada Tanrı’nın iyiliğini görerek, Tanrı’nın mutlak iyiliğinin hüküm sürdüğü günü özleyerek dua etmelidir (I.Korintliler 15:27-28).

Bu duaya bakarak günaha bir tanım getirmek gerekirse, Tanrı’nın sevgisini ve kanunlarını unutmak veya bunları ihmal etmek diyebiliriz. Böylece bu dua, günah gerçeği karşısında Tanrı’nın sevgisine (*merhametine, kayıran iyiliğine*) ve kanunlarına ne denli ihtiyacımız olduğunu anlamamızı sağlıyor. Ve Tanrı’nın sevgisini tatmış biri olmak, aynı zamanda O’nun bütün dünyaya yönelik sevgisini unutmamıza sebep olmamalıdır.

Ancak Tanrı'nın sevgisini ve kanunlarını tanıyan alçakgönüllü bir yürek, bunu sadece kendisi için değil de dünyanın sıkıntıları için de diler...

Tanrı'nın bu yaratılışa olan sevgisini (Mezmur 145:9 Matta 5:45) görürseniz, Tanrı'nın kanunlarına dikkat dikkat ederek yaşamayı istersiniz; böyle yapmayı seversiniz.

Tanrı'nın kanunlarına ve bu yaratılışa yeni bir gözle bakmak için hazır mısınız?

Dua: Yeryüzü sevginle dolu, ya RAB, kurallarını öğret bana...

(Mezmur 119:89-91; 104:13; 145:9, Matta 11:29, I.Yuhanna 4:10, II.Petrtus 2:9-10)

(I.Korintliler 15:27-28 "Tanrı her şeyde her şey olsun" Luka 10:22, I.Korintliler 3:23, Koloseliler 3:11 krş. Vahiy 21:22-23)